

junkturtillæget skal være lige højt for alle, men det er nødvendigt, at vi kommer ind paa dette. Dette Lovforslag er, som det blev sagt af den ærede Ordfører for mit Parti, et Kompromis, men for de Tjenestemænd, der i Dag kæmper haardst for at skaffe sig Brødet, skulde det være saadan, at de forstod, at det i Virkeligheden var den bedste Arbejdsgiver, de tjente. Men ikke alene dette; de skulde ogsaa kunne tjene saa meget, at de kunde ikke blot vegetere, men virkelig leve som Mennesker og nyde nogle af de Goder, Samfundet byder udover det allernødvendigste. Der er en Generalnævner, som er fælles for alle. Alle Mennesker skal have et vist Kvantum Mad for at leve, enten de er Postbude, Generaldirektører eller Ministre, de skal have Klæder for at holde Kulden ude, de skal have Boliger og Brændsel. Der er dér et Minimum, som vi ved Lønningslovene maa se at faa sat op, saaledes at Tjenestemændene kan leve et menneskeværdigt Liv. Der er Stigninger i Embedsklassernes Lønninger, som jeg ikke finder er for høje, men som viser, at de paagældende ikke vil nøjes med at vegetere, de vil leve og vil oven i Købet have Adgang til i højere Grad end hidtil at nyde Tilværelsen. Da Dyrtiden kom, var det nødvendigt, at Postbudene og Arbejderne, kort sagt de med de smaa Lønninger, øjeblikkelig fik i Dyrtidstillæg hver Øre. Dyrtiden kostede, thi de havde i Forvejen sparet alt, hvad der kunde spares, der var ingen Steder, hvor der yderligere kunde spares. Derfor sagde man: de skal have alt, hvad Dyrtiden koster, i fuldt Maal skal de have det tillagt. Den Mand, der har 7—8 000 Kr., har det saaledes, at han kan spare, hvis det virkelig kniber; han har Udgifter, som han kan undgaa. Det har den Mand med de smaa Indtægter ikke.

Jeg ved godt, at man vil imødegaa disse Udtalelser — saaledes som vi allerede i Dag har hørt det fra det ærede Medlem fra Give (N. C. Jensen) — med det Spørgsmaal: „Hvad siger Landarbejderne og Husmændene, som ikke en Gang har det saa godt som Postbudene? En Husmand vilde ganske sikkert gerne bytte med et københavnsk Postbud, selv om dette Postbud med sine 4 Børn er stillet saaledes, som jeg før nævnede — for ikke at tale om Landarbejderen“. Jeg vil dertil sige, at det er meget muligt, at Forholdene er saadanne, som det ærede Medlem siger, men jeg er ganske overbevist om, at Landarbejderne og Husmændene — det har de for øvrigt vist nu under Krigen — har saa megen

Samfundsfølelse og Klassefølelse, at det ikke er det, der gør dem indignerede, at de lavest lønnede kommer noget højere op. Hvis de i øvrigt ikke er indignerede over, at Embedsklasserne er saa højt lønnede, som Tilfældet er, saa kan jeg ikke tænke mig, at det skulde være de lavere Klasser, som vilde faa dem til at reagere. Men i øvrigt mener jeg ogsaa, at Landarbejderne og Husmændene burde have bedre Kaar at virke under, og Statens Lønningslove skulde gerne være en Løftestang, som de kunde benytte til at faa deres egne Kaar forbedret. Med de Priser, vi i Dag betaler for Landbrugsprodukter, er den danske Jord ogsaa i Stand til at skaffe Landarbejderne og Husmændene saa gode Kaar, at de virkelig kan komme til at leve et menneskeværdigt Liv, og mit Parti har stædt med al Kraft støttet de Bestræbelser, der har været oppe for at naa dertil.

Det ærede Medlem fra Kallerup (N. P. Jensen) talte om, at vi sikkert ligesom i 1814 vilde komme ned paa forsvindende lave Priser paa Landbrugsprodukter og andre Varer. Men i 1814 havde vi ingen Arbejderbevægelse — det glemte det ærede Medlem —, og da var Lønningerne ikke saa højt oppe, som Tilfældet er nu. Og det er ganske givet, at vi ikke naar ned paa Minimum igen. Denne Sammenligning er rasende gal, fordi det i 1814 var Overklassen, der ene bestemte, hvordan det skulde være; i Dag taler Arbejderklassen med, og den sørger for at skaffe sig saadanne Indtægter, at Sammenligningen mellem 1814 og 1919 bliver ganske urigtig. Det er ikke alene her i Danmark, det er Verden over, at Arbejderklassen forstaar, at dens Tid nu i nogen Grad er kommet, at den ogsaa vil have sin Del af Livets Goder og kræver saadanne Indtægter, at den kan faa det. Naar Landarbejderne og Husmændene forstaar, at ogsaa de har Krav paa at leve et menneskeværdigt Liv — og det er Verden over, dette Krav kommer frem —, saa kommer man ikke saaledes ned med Priserne paa Landbrugsprodukter, som det ærede Medlem mener. En saadan Sammenligning kan altsaa ikke uden videre anstilles; jeg tror slet ikke, det vil gaa saaledes. Forholdene er nu en Gang saadanne, at Arbejderklassen under Verdenskrigen har faaet Øjnene op for, at den i højere Grad maatte til at gøre sig gældende, end Tilfældet hidtil har været. Vi maa ogsaa her, hvor der er Tale om Lønningslove, forstaa, at de, der sidder i de laveste Stillinger under Staten, maa have saadanne Kaar, at de kan leve som